

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR: ION N. CESĂRESCU

A B O N A M E N T U L		A P A R E		REDACȚIA & ADMINISTRAȚIA	
Pe an, în România	30 lei	De două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet		București, CALEA RAHOVEI—5 Lângă Palatul justiției TELEFON No. 748	
6 luni	16 .				
3 luni	8 .				
Străinătate: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni		Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte			

S U M A R

Un auxiliar util justiției represive, de d-l O. Idu Ghergel;

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ:

Curtea de casație, secția I: Smaranda Groza cu Direcțiunea generală telegrafelor și poștelor;

Idem. C. N. Mihail și General D-r A. Iotina cu D-r Florea Teodorescu,

Curtea de apel din București secția III: Societ. Creditului Rural din București cu soții Marot, C. C. Filipescu, Arion, cu o Observație de d-l I. N. Cesărescu;

Toastrile d-lor: G. Negulescu, Titulescu, Părvulescu C. Radianu și C. Petrescu la banchetul Cercului Juridic.

Un auxiliar util justiției represive

Știut este, că aproape în toate statele occidentale, instituția cazierului judiciar și a serviciului de antropometrie criminală, funcționează deja de mult în mod legal; iar cesțiunea, dacă ele într'adevăr aduc servicii reale și indispensabile justiției, astăzi afirmativ rezolvită, a trecut în domeniul axiomelor științifice, căci penalogii, în unanimitate, le recunoaște utilitatea lor indiscutabilă. Că funcționarea, în mod regulat, complet, și metodico-științific, a acestor auxiliari ai justiției, reclamă cheltueli însemnate, ce pentru un stat, cu un budget mic și împovărat, constituie o sarcină aproape insuportabilă, acesta iarăși nu se poate tăgădui, și decât a se înființa aceste instituțiuni în mod ne complet și știrbit, mai bine de loc, asemenea este preferabil. Dar, dacă completarea unei asemenea lacune, regretabilă în legislațiunea penală, adese-ori constituie un desiderat care, pină să poată apărea la orizontul realizării, reclamă cine știe cit timp îndelungat, acesta nu este un cuvânt a nu se aviza, în mod provizoriu, la alte mijloace mai puțin costisitoare, dar, cu care s'ar putea înălătura, dacă nu pe deplin, dar în parte, inconvenientele ce azi se resimte, atât de strigător, pentru eficacitatea justiției penale, din pricina lipsei complete a orî căror mijloace, ce ar înlesni, atita recunoașterea recidiviștilor cit și prinderea sa și reprinderea, prevenișilor traduși înainte instanțelor de instrucție și judecata sa și reprinderea condamnașilor evadași.

În acest din urmă caz, se găsește și legislațiunea noastră penală și ne apărat, că, împreună

cu mine toți colegii vor recunoaște, că nenumărate și mari dificultăți ne creează în instruirea afacerilor cu un caracter mai complicat, această lipsă de mijloace de investigațiuni; că foarte adesea orî recidiviștii periculoși scapă de consecințele acestei circumstanțe agravante, grație neputinței în care ne aflăm de a o putea stabili; că împreună cu noi, vor recunoaște și magistrații instanțelor de judecată, că nu arare-ori, procese penale, a căror soluție grabnică e reclamată de interesul social, trebuesc trenate mai mulți ani din cauză că vr'unul din preveniși fiind dosit, nu poate fi reprins de oare-ce, vagile semnamente consemnate de Judecătorul de Instrucție, nu folosesc, drept vorbind, mai la nimic pentru a putea regăsi pe prevenitul dispărut, și ast-fel, în rezumat, pedeapsa a căreia condițiune esențială, pentru a fi eficace și esemplară, este de a fi promptă, devine sa și nu anachronism, din cauză că este tardiv executată, sa și platonice neputind fi de loc expiată; și deci, fără nici unul din efectele ce societatea și-a propus a realiza prescriind-o.

Și fără să am pretenția unui Deus ex machina, cred că nu este esclusă posibilitatea ca, în schimbul unei cheltueli, absolut de infimă, față de aceea ce ar reclama înființarea cazierelor judiciare și a serviciilor de antropometrie cu tot cortegiul de funcționari și aparate, să se poată obține rezultate foarte reale cu următorul mijloc practic, expeditiv și facil: La toate cabinetele de Instrucție să se înființeze câte un aparat fotografic sistem «Detective» sa și «Códak» pentru 12 plăci, dimensiunea de 9/12 c. m. iar manipularea, care nu reclamă nici un talent sa și aplicațiune specială, să fie incredințată Judecătorului și pentru a evita dificultățile ce s'ar întâmpina cu înființarea, de camere obscure, instrumente și substanțe de fotografie; plăcile impresionate, să fie dezvoltate, fixate și reproduse pe hirtie de fotografat din localitate, operațiune ce nu costă mai mult de cât 40-50 bani pentru primul exemplar și 25 bani pentru reproducere. Afară de aparatul fotografic, ne apărat este nevoie să se mai procure și 3 albume, fie care putând coprinde câte 100 foto-

grafii în care să se colecționeze fotografiile în modul următor:

În albumul No. 1 fotografiile inculpaților și preveniților primiți la Instrucție și imediat după declararea lor în stare de arestare; și tot în acest album, să se păstreze și fotografiile după diferitele vederi ale locului crimei.

În albumul No. 2 se vor colecționa fotografiile aceluia contra cărora judecătorul a dat prin ordonanță definitivă, caz de urmărire; și în fine, în albumul No. 3 se vor conserva fotografiile celor rămași condamnați prin hotărâri definitive, la închisoare pentru fapte infamante.

Cu aceste mijloace ușoare, ce nu reclamă nici un surplus de funcționari, ear ca cheltuielă inițială e numai câte 130-150 lei de fie care cabinet de instrucție, s'ar obține de o cam dată până la înființarea cazierului judiciar și al serviciului antropometric, foloase reale; printre care putem cita, din cele mai importante, următoarele:

1. Reconstituirea crimelor sau delictelor, cu toate detaliurile locului, în fața juraților sau Tribunalului; 2. Stabilirea identității cadavrelor victimelor necunoscute; 3. Reproducerea instrumentelor, armelor etc. găsite la fața locului cu care s'au săvârșit infracțiunile, obiecte cari, adese-ori dispar; 4. Inlesnirea la descoperirea preveniților sau condamnaților doșiți, și 5. Recunoașterea recidiviștilor, mai ales aceluia fără domiciliu de origină, sau stabil etc. etc. Și ori-cât de pesimiști am fi, totuși nu putem tăgădui, că chiar dacă rezultatele obținute nu vor fi tocmai infailibile în toate cazurile, totuși se pot realiza oare-cari succese ce negreșit nu s'ar putea obține fără aceste mijloace și dacă ast-fel este, incontestabil că ele constituie un auxiliar trebuincios și important pentru justiție și din acest moment, neînsemnata cheltueală de câte-va mii de lei ce ar reclama înființarea lor, se impune.

Și acum, colegii mei stimulați de părerea emisă de subsemnatul, dacă vor găsi poate un mijloc mai practic, mai eficace și tot așa de simplu și efin, nu au de cât a-l propune; iar acei chemați a înzestra țara cu așezăminte folositoare binelui public, să fie solicitați spre a le trece în domeniul realității.

Ovidiu Gherghel

Doctor în drept de la Paris, magistrat

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASATIE ȘI JUSTIȚIE, Secția I

Audiența de la 15 Martie 1905

Președenția D-lui C. C. ȘTEFANESCU, Consilier

Smaranda Groza cu Direcțiunea generală a Telegrafelor și poștelor

Funcționari Telegrafo-poștali. — Fapte infamante. — Destituire. — Măsură disciplinară. — Constatate prin sentințe judecătorești definitive. — Dreptul consiliului de

disciplină. — Destituire fără sentință. — Destituire ilegală. — Violarea art. 41 din legea corpului telegrafo-poștal din 1892. — Casare.

După art. 41 din legea corpului telegrafo-poștal din 1892, funcționarii pot fi destituiți ca măsură disciplinară pentru condamnarea lor la închisoare prin hotărâre judecătorească definitivă pentru fapte infamante. Dar, dacă autoritatea superioară are dreptul de a destitui pe un funcționar, după propunerea directorului general, cu avizul consiliului de disciplină, constituit conform art. 42 din aceeași lege, pentru fapte infamante, aceste fapte însă nu le poate constata nici acel consiliu de disciplină, nici directorul general, ci ele trebuie să fie constatate prin hotărâri emane de la instanțele judecătorești, singurele în drept a constata asemenea fapte prevăzute și pedepsite de Codul penal.

Ast-fel, cind instanțele de fond recunoaște că un funcționar telegrafo-poștal a fost legalmente destituit pentru delapidare și fals, fără să existe în contra-i o hotărâre judecătorească, violă-ă dispozițiunile art. 41 din citata lege, și deciziunea să urmează a fi casată.

Decisiunea 129/905. — Casată, în urma recursului făcut de Smaranda Groza, decisiunea Curții de apel din București, s. I, cu No. 197/904 (*), dată în proces cu Direcția generală a poștelor și telegrafelor.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d. președinte Chr. Pherekyde;

Pe d. avocat D. Șoimescu în desvoltarea motivelor de casare;

Pe d. avocat I. Boambă în combateri;

Deliberind,

Asupra motivelor de casare:

I. „Rea interpretare și violarea dispozițiilor art. 41, 42 și 9 din legea organizării corpului telegrafic poștal din 1 Maiu 1892.

„Această lege nu scoate de sub competența magistraturii aprecierea suverană a existenței delictelor de delapidare și fals sau a faptelor ce le constituie, nici nu atribuie comisiunii competența de a verifica însăși existența lor, în locul magistraților, ci numai prevede niște cazuri, care negreșit verificate de cei în drept, pot autoriza destituirea, apoi noi nu cerem reintegrarea, ci daune.

II. „Denegare de dreptate și violarea dispozițiilor art. 3 și 998 Codul civil. Curtea trebuie să verifice însăși existența faptelor de delapidare și fals, iar nu să le considere că ar fi de competența comisiunii disciplinare, și că odată verificate de dânsa, cererea noastră de a se aprecia de Curte, ar fi devenit neadmisibilă.

III. „Exces de putere. Curtea nu putea să respingă ca neadmisibilă cererea noastră de probațiune a neexistenței faptelor ce constituie delapidarea și falsul, și că însăși direcțiunea trecuse peste acele fapte apoi că ele nu fuseseră judecate de justiție.

Având în vedere deciziunea supusă recursului, din care rezultă că Smaranda Groza, a chemat în judecată pe direcția poștelor și telegrafelor pentru a fi obligată să îi plătească 10000 lei daune interese pentru că a fost nelegal destituită din funcțiunea de ofițieră gradul al II-lea ce a avut în acea direcțiune;

Că, Curtea de apel din București a respins acțiunea ca nefondată, pentru motivul că reclamația a fost destituită, ca măsură disciplinară pentru faptele de delapidare și fals care după art. 41 din legea corpului telegrafo-poștal din 1892 dau loc la destituire;

Că destituirea funcționarilor publici făcută cu paza formelor cerute de lege, scapă de controlul instanțelor judecătorești, și nu pot da loc la o acțiune în daune interese;

Interesând că după acest articol funcționarii telegrafo-poștali pot fi destituiți ca măsură disciplinară

(*) A se vedea publicată în *Curierul Judiciar* No. 57 din 1904.

pentru condamnarea lor la închisoare prin hotărâre judecătorească definitivă pentru fapte infamante;

Că dacă autoritatea superioară are dreptul de a destitui pe un funcționar după propunerea directorului general cu avizul consiliului de disciplină constituit conform art. 42 din aceeași lege, pentru fapte infamante, aceste fapte nu le poate constata nici acel consiliu de disciplină și nici directorul general, ci ele trebuie să fie constatate prin hotărâri emanate de la instanțele judecătorești, singurele în drept a constata asemenea fapte prevăzute de Codul penal;

Că recurența acuzată de delapidare și fals nu poate fi destituită pentru aceste fapte, fără să existe în contră o hotărâre judecătorească definitivă după cum cere categoria menționată art. 41;

Că, Curtea de apel judecând că destituirea recurenței a fost legalmente hotărâtă, a violat dispozițiunile acestui articol, așa că motivele de casare fiind fondate urmează a se admite;

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

Audiența de la 14 Martie 1905

Președinția D-lui C. G. ȘTEFĂNESCU, Consilier C. N. Mihail și General D-r A. Fotino cu D-r Florea Teodorescu

Hotărânicii.—Prescripție.—Înterupere.—Cerere.—(Art. 19 din regulamentul hotărânicilor.—Art. 1868 din Codul civil).

Art. 19 din regulamentul hotărânicilor, arătând modul cum trebuie făcută cererea și cum se întrerupe prescripția în privința călcărilor n'a înțeles să modifice întru nimic dispozițiunile dreptului comun în privința cauzelor de întrerupere a prescripțiilor și efectelor lor, nici să înlăture principiul general cuprins în art. 1868 din Codul civil, după care cererea în judecată nu întrerupe prescripțiunea de cât dăcă va fi încuviințată printr'o hotărâre de nerevocabilă autoritate.

Decisiunea 122/905. — Respins recursul făcut de C. N. Mihail și General D-r Androcle Fotino contra decisiunii Curții de apel din București, s. I, cu No. 204/904, dată în proces cu Dr. Florea Teodorescu.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier C. R. Manolescu;

Pe d-nii avocați N. S. Brezeanu și C. Arion în desvoltarea motivelor de casare;

Pe d-l avocat V. Atanasovici în combateri;

Deliberând,

Asupra motivului I și II de casare:

I. «Violarea art. 19 din regulamentul hotărânicilor. Acest articol creiază o întrerupere specială de prescripție în materie de hotărânicie. Călcarea odată revenită, o simplă învoială asupra posesiunii și chiar o desistare nu poate împiedica efectele întreruptive ale acțiunii prevăzută de art. 19.

II. «Violarea și rea aplicare a art. 1869 Cod civ. cu art. 260 Pr. civ. Curtea adoptând motivele tribunalului, pretinde că d-na Areti Fotino s'a desistat de la acțiunea intentată în 1884, prin care revendică călcarea stăpînirii de Mavrache în moșia sa, or, din sentința din anul 1887 a Trib. Ilfov s. IV pe care se întemeiază Curtea pentru a afirma existența desistărei nu rezultă o desistare în înțelesul art. 1869 Cod civ. și 260 Pr. civ. și din contră o menținere a pretențiunilor d-nei Areti Fotino, care se angajează numai să respecte posesiunea vecinului său, pînă ce și acesta își va face hotărânicia.

Avind în vedere că se constată din decisiunea atacată, că recurenții de azi, Constantin N. Mihail și general D-r Androcle Fotino, depunînd spre confirmare planul și hotărânicia moșiei Prisăceni de sus-Domnești din jud. Ilfov, în ce privește vecinătatea cu moșia Domnești de sus, proprietatea intimatului D-r Florea Teodorescu au revendicat de la acesta o porțiune de teren

în întindere de 29 pogoane, coprinse în triunghiul A. N. D., din planul inginerului hotarnic; că, tribunalul Ilfov, s. III prin sentința cu No. 404/903, pe baza prescripțiunii de 30 de ani invocată de intimat, a respins ca nefondată această acțiune în revendicare, precum și confirmarea planului și hotărânicii în chestiune; că, Curtea de fond, prin decisiunea supusă azi recursului, a confirmat sentința Tribunalului alit pentru motivele arătate într'însa, cit și pentru prescripția de 10 ani cu just titlu și bună credință, pe care o găsește de asemenea întemeiată;

Avind în vedere că se constată că la prescripțiunea invocată de intimat, ca mijloc de apărare, recurenții au opus întreruperea acelei prescripțiunii rezultînd din faptul că la 1884 de către autorii lor, Areti Fotino și D-r Androcle Fotino, s'a introdus la tribunal, o cerere identică de hotărânicie și revendicare;

Considerînd că instanțele de fond constată că de și o asemenea acțiune a fost introdusă în contra lui G. Mavrache, autorul intimatului Florea Teodorescu, însă din sentința Trib. Ilfov, s. IV cu No. 270/87, se vede lămurit, că defuncta Areti Fotino, autoarea recurenților, cu consimțimîntul soțului său general Fotino, s'a desistat de la acțiunea sa, declarînd tribunalului că pînă ce Mavrache și va face hotărânicia moșiei, dînsa (Areti Fotino) și recunoaște posesiunea de atunci, pe partea despre răsărit unde se învecinește cu moșia sa Domnești, adică în linia în litigiu, astăzi, iar tribunalul luînd act de acea declarație a defunctei Areti Fotino, a hotărât prin dispozitivul sentinței sale, să se urmeze întocmai;

Considerînd că față cu această constatare, fiind constant că reclamanta de atunci, Areti Fotino, s'a desistat de la acțiunea sa și că prin aceasta a recunoscut autorului intimatului posesiunea și dreptul de a o continua cu condițiunile în care o avea și mai înainte, cu drept cuvînt instanțele de fond, întemeindu-se pe dispozițiunile art. 1869 C. c., au judecat că o atare acțiune n'a putut întrerupe prescripțiunea invocată de intimatul dr. Florea Teodorescu și că aceea prescripțiune a continuat a curge în favoarea acestuia.

Considerînd că susținerea recurenților din primul motiv de casare, că prin art. 19 din regulamentul hotărânicilor legiuitorul ar fi creat o întrerupere specială de prescripțiune în materie de hotărânicie, este neîntemeiată, de oare-ce acest articol arătînd modul cum trebuie făcută cererea și cum se întrerupe prescripția în privința călcărilor n'a înțeles să modifice întru nimic dispozițiunile dreptului comun în privința cauzelor de întrerupere a prescripțiilor și efectelor lor, nici să înlăture principiul general cuprins în art. 1868 C. c., după care cererea în judecată nu întrerupe prescripțiunea de cât dăcă va fi încuviințată printr'o hotărâre de nerevocabilă autoritate;

Considerînd că ast-fel fiind, sus arătatele motive de casare se găsesc neîntemeiate;

Asupra motivului al III-lea:

III. «Violarea principiului că nimeni nu poate prescrie contra titlului său, art. 1858 C. civ. și nemotivare.

«Curtea pentru a întemeia prescripțiunea de 10 ani în persoana d-lui dr. Florea Teodorescu găsește că d-sa are posesiunea bazată pe just titlu. Dar acest just titlu prevede numai 2600 pog. iar nu 2629 pogoane cât posedă d-sa în realitate, deci posesiunea conduce pe d-l dr. Florea Teodorescu la prescripțiunea a 2600 pogoane, iar nu și a celor 29 pogoane, cari constituie călcarea și pe cari le revendicăm. Deși s'a pus la Curte acest argument, ea trece peste el, face deci o omisiune și nemotivare în această privință.

Considerînd că din moment ce deciziunea atacată se menține pe constatarea prescripțiunii de 30 ani, în favoarea intimatului, devine fără interes discuțiunea asupra chestiunii, dacă intimatul are în favoarea sa și prescripția de 10 ani cu just titlu și bună credință.

Că din aceste puncte de vedere și acest al treilea și ultim mijloc de casare, urmează a fi respins;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI, Secția III

Audiența de la 16 Martie 1905

Președinția D-lui N. BUDIȘTEANU, Președinte

Deciziunea civilă No. 63

Societ. Creditului Rural din București cu Soții Marot, C. C. Filipescu și Paul Arion

Urmărire imobiliară.—Conservator.—Credit funciar.—Poseziunea creditului.—Se mai poate numi conservator după cererea celor-l'alți creditori.—Dare de socoteli.—Contestații. Competință.—Arbitri.—(Art. 58 și 59 din legea creditelor;—Art. 518 Pr. civ.).

1. Dacă asupra unui imobil se află deja pusă în posesie Societatea de credit, tribunalul urmăritor numai poate numi un alt conservator asupra imobilului, după cererea unuia din cei-l'alți creditori, pentru că nu se poate ca două persoane să administreze într'un mod concomitent și rival același imobil.

2. Asupra socotelilor de dat de către credit, dacă se ivesc contestațiuni, ele se judecă de arbitri, conform art. 59 din legea creditului, iar nu de tribunalul urmăritor.

3. Dacă există un prisos din veniturile imobilului, pentru aceasta nu se numește un nou custode, ci creditorii interesați sunt în drept a face poprire în mina Creditului pe acel prisos.

S'au ascultat d-l avocat Gr. Vulturescu din partea apelantei Societatea Creditului Rural din București; din partea intimaților soții Marot d-l S. Predescu și d-l Paul Arion, personal.

Curtea,

Având în vedere apelul făcut de Prima societate a creditului funciar român din București, contra sentinței civile No. 34 din 1905, a Tribunalului Ilfov, secția de notariat;

Având în vedere contestația făcută de Creditul funciar rural, prin petițiunea din 19 Ianuarie 1905, înregistrată la No. 2083, prin care cere ca Tribunalul Ilfov secția de notariat să revie asupra jurnalului său din 16 Decembrie 1904 cu No. 12161, prin care s'a numit un custode asupra moșiei urmărită, proprietatea d-lui Constantin C. Filipescu;

Având în vedere că Tribunalul de notariat respinge, în parte, contestația făcută de Prima societate de credit funciar, menține pe custode în administrația moșiei, cu obligația de a vărsa în casa Societății ratele datorite, precum și suma de 15000 lei, iar restul la Casa de depuneri și consemnațiunii și recipisa la tribunal;

Având în vedere că, în contra acestei sentințe, Creditul funciar a făcut apel în termen, prin petiția din 19 Februarie 1905 și înregistrată la No. 1666;

Având în vedere debaterile orale, concluziunile scrise precum și actele prezentate de părți în instanță;

Considerând că C. Filipescu, proprietarul moșiei Filipești-de-Târg, din comuna și plasa cu același nume, județul Prahova, se împrumută, cu două acte de ipotecă, de la Creditul funciar român din București, cu suma globală de 450000 lei, acte de ipotecă înscrise în regulă;

Considerând că una din garanțiile Creditului în constituirea acelei ipotecă a fost venitul acestei moșii, căci Creditul n'are numai de cit interes a expropria pe debitorul său;

Considerând că de aceea art. 74 și 82 din statute prescrie ca Societatea să nu împrumute pe particulari de cit cînd imobilul ipotecat produce un venit sigur și durabil, și cînd acele venituri sunt suficiente să acopere anuitățile datorite Creditului;

Considerând că, în acest scop, legea Creditului funciar a pus la dispoziția Societății veniturile imobilului ipotecat, avînd dreptul Societatea a se despăbui cu preferință înaintea orî cărui creditor;

Că legea a făcut numai o singură excepțiune în favoarea Statului (art. 55 din legea Creditului funciar);

Considerînd că de aceea art. 59 din legea Creditului nu mai permite împrumutului de a arenda moșia ipotecată de cit cu consimțămîntul Creditului;

Considerînd că legea Creditului merge mai departe în atribuțiunea ce face în favoarea Societății a veniturilor imobilului ipotecat, căci în caz de neplată a uneia din anuități, Creditul este în drept a intra în posesiunea imobilului ipotecat, fără ca proprietarul său or care altă persoană să poată face vr'o opoziție sau oprire (art. 58 din legea Creditului funciar);

Considerînd că C. Filipescu neplătînd anuitatea datorită Societății, ea a fost trimisă în posesie prin ordonanța primului președinte al tribunalului Prahova, secția I-a, No. 3620 din 16 Mai 1903;

Considerînd că Societatea după ce administrează cit va timp, publică prin *Monitorul Oficial*, pagina 6318 No. 187 din 12 Noembrie 1903 arendarea acestei moșii, și prin contractul autentificat de Tribunalul Ilfov, secția de notariat la No. 9950 din 26 Noembrie 1903, arendează această moșie pe termen de șase ani, cu începere de la 23 Aprilie 1904, d-lui D. Alpern;

Pentru că contractul se face pe un termen mai lung de cinci ani, intervine și proprietarul C. Filipescu aderînd la această arendare;

Considerînd că prin această arendare, Creditul n'a încetat de a fi în posesia imobilului pentru că în caz de neplată a arende, el poate or cînd să depărteze pe arendaș după moșie;

Considerînd că odată Creditul fiind trimis în posesie nu se mai poate concepe ca altă persoană să fie trimisă și ea în posesia aceluși imobil. Nu se poate ca două persoane să administreze într'un mod concomitent și rival același imobil;

Considerînd că C. Filipescu, mai avea alți creditori ipotecari și în particular pe Victoria Dr. Marot și pe Dr. F. Marot. Acești din urmă creditori s'a crezut în drept și tribunalul le-a acordat cererea, ca în timpul urmării acest imobil să fie administrat de către un conservator Paul Arion;

Considerînd însă că prin această urmărire se desființează privilegiile Creditului și dreptul său de a percepe singur veniturile imobilului, or care ar fi opoziția sau oprirea altor persoane, s'ar nesocoti dispoziția art. 58 din legea Creditului;

Considerînd că soții Marot pretind că Societatea nu mai are să primească nici o anuitate, căci ea trebuie să fie acoperită din sumele deja incasate de la arendaș;

Considerînd însă că această contestațiune, conform art. 59 din legea Creditului funciar, nu se poate judeca de cit de arbitri;

Considerînd că dacă mai rămîne ceva din arenda moșiei peste anuitățile datorite Creditului, pentru aceasta nu este nevoie de a se numi un custode, care ar paraliza drepturile Creditului, și ar fi suficient ca soții Marot să poprească în minile Creditului acest escedent;

Considerînd că numirea unui custode ar face să crească datoria împrumutului Filipescu, căci custodele ar avea drept la un onorariu, și el ar pretinde plata onorariului ce i se cuvine cu preferință înaintea Creditului;

Considerînd că soții Marot se mai plîng că proprietarul moșiei a mai făcut concesiuni parțiale, prin care deteriorează moșia;

Considerînd însă că nici această alegațiune nu justifică numirea unui custode, pentru că dacă aceste dispozițiuni sunt anterioare urmăririi imobiliare, sunt valabile, și numirea custodelui devine inutilă; dacă din contra aceste dispozițiuni sunt posteroare urmăririi, ele sunt nule, și prin urmare nici sub acest punct de vedere nu se vede necesitatea numirii custodelui;

Considerînd că din declarațiunea autentică la No. 27

Martie 1904, Vasile Gheorghiu, cumpărătorul pădurei, se obligă a plăti în mîinele Creditului 25 la ‰ din prețul pădurei și restul în mîna proprietarului;

Considerînd că, pentru acest rest soții Marot n'au de cît să facă poprire în mîinele cumpărătorului pădurei, și prin urmare nici sub acest punct de privire nu se vede necesitatea numirii unui administrator;

Considerînd că dacă Paul Arion a făcut oare cari cheltueli pe cari le-ar putea justifica, el urmează să și facă o cerere distinctă în contra aceluia care a provocat numirea sa ca administrator;

Pentru aceste motive, în majoritate, admite apelul;

(ss) N. Budișteanu, Al. D. Dobriceanu, I. E. Dobrescu.

O p i n i u n e

Avînd în vedere că creditorii ipotecari Marot, înscrisi în urma Societății, au susținut că de și venitul moșiei covîrșește anuitățile datorate, cu toate acestea, datoria în loc să se micșoreze de cînd Societatea a luat imobilul în posesiune, această datorie s'a mărit: că aceasta provine din faptul că Societatea n'a perceput întreg venitul, ci a lăsat debitorului o parte din el și că, cu modul acesta, Societatea de acord cu debitorul, micșorează garanția creditorului ipotecar înscris în urmă, care este expus ast-fel să nu mai poată fi plătit din imobilul ipotecat;

Avînd în vedere că Societatea de Credit nu poate să invoace privilegiile acordate prin legea ei specială, de cît numai pentru achitarea și garantarea creanței sale, ea însă nu poate să invoace acele avantaje, ca să ajute pe debitor să prejudicieze pe ceilalți creditori ipotecari înscrisi în urma Societății, pentru ca să le compromită garanția ce dinșii și-au luat;

Că dacă faptul alegeat ar fi adevărat, ar constitui o culpă din partea Societății, care o face răspunzătoare de pagubele ce ar cauza;

Că din momentul ce creditorii Marot alegă această culpă și oferă dovezi cari ar rezulta chiar din socotelile de gestiune ale Societății, după ce a luat imobilul în posesiune, este învederat că Curtea este competentă să examineze a-este socoteli pentru a vedea dacă din ele rezultă sau nu culpa alegeată;

Pentru aceste motive, sunt de părere că art. 59 din legea Creditului funciar nu este aplicabil în specie, și urmează că Curtea este competentă să examineze socotelile de gestiune ale Societății, pentru a se vedea dacă este necesară numirea unui conservator.

(s) V. Rimniceanu.

Observație.—Speța judecată de Curtea noastră de apel din București este următoarea:

Dacă un imobil afectat la Societatea de Credit funciar, se află în posesiunea societății pentru neplata de rate, un alt creditor ipotecar, urmăritor său nu, poate să mai ceară numirea unui conservator conform art. 518 din Pr. civilă?

După generalitatea termenilor art. 518 din Pr. civilă, s'ar părea că cesiunea nu suferă nici o discuție.

Imobilul urmărit, se lasă în posesiunea debitorului (art. 517). Acesta este dreptul comun. La această regulă de drept comun însă, legea face o derogăție prin art. 518, dînd dreptul creditorului urmăritor, sau creditorilor înscrisi, cînd sunt mai mulți, să ceară numirea unui conservator care să strîngă veniturile imobilului pentru creditori. Acest conservator, va lua posesiunea imobilului din mîna debitorului proprietar.

Pînă aci, nici o dificultate. Un imobil afectat la mai mulți creditori, unul din ei sau mai mulți chiar, încep urmărirea imobilului și o dată cu aceasta, cer ridicarea posesiunii din mîna debitorului și transmiterea ei în persoana unui terț numit conservator, care avînd misiunea de a strînge și conserva veniturile imobilului, lucrează în interesul tuturor creditorilor. Prin urmare nu poate fi vorba de nici un conflict între creditori.

Bine înțeles că o dată numit un conservator, după cererea unuia dintre creditori, ceilalți creditori numai au interes de a cere și ei numirea unui al doilea conservator și nici ar fi posibil, întru cît posesiunea imobilului a fost o dată încredințată unei persoane numite de către Tribunal. Două posesiuni asupra aceluiași lucru, cu aceleași atribuțiuni, nu se pot pricepe și nu este nici chiar în interesul unei bune administrațiuni; ba încă, ar fi contrarie scopului urmărit de către creditori, pentru că cele două administrații s'ar zădărnici între ele.

Dar, cesiunea devine mai delicată cînd imobilul este afectat și la Societatea de Credit funciar.

Societățile de credit funciar urban și rural au legea lor specială prin care se derogă la dreptul comun.

Așa un creditor ordinar, nu ar putea sub nici un motiv, fără voia debitorului, în baza numai a creanțelor sale ipotecare, să se pună în posesia imobilului ipotecat. *Missio in possessionem* cu care Romanii ajungeau în mod indirect la vînzarea bunurilor debitorului, a dispărut în dreptul modern ⁽¹⁾.

După legea specială a creditelor, însă, pare a se reveni la dreptul roman, căci dacă debitorul este în întîrziere cu plata ratelor, societatea are dreptul, fără a face nici un act de urmărire, să ceară trimiterea sa în posesiunea imobilului ipotecat, să perceapă fructele și să se plătească cu preferință înaintea oricărui alt creditor ⁽²⁾.

Iată prin urmare o excepție la dreptul comun, creată în favoarea societăților de credit și anume: că societatea fără nici o formalitate se pune în posesia imobilului și se plătește cu preferință de ratele datorite ⁽³⁾.

⁽¹⁾ În Austria, lucrul e mai simplu. În fie-care an se alcătuește o listă de persoane capabile de a administra bunurile urmărite. Această listă alcătuită de Curte (*gerichtshöfe*) e trimisă tuturor tribunalelor din circumscripția sa. În cas de executare, Tribunalul urmăritor, fără să ceară creditorul, alege îndată pe unul din acești administratori, care iau posesia imobilului.—Cod Austriac, Execuția forțată, § 106

⁽²⁾ Vezi art. 56 din legea de la 5 Martie 1903, Ghetzu, supl. III; pagina 987.

⁽³⁾ Se exceptează de la această preferință, impozitele către Stat, cheltuelile de administrație și dacă e în concurs cu alți creditori, se preferă creditorii privilegiați prevăzuți de art. 1729 C. civ. și alin. 2, 4 și 5 de sub art. 1730 C. civ. Vezi și art. 15 al. ultim din legea Băncii Agricole din 1 Aprilie 1835, pentru conflictul cu aceste bănci.

Acum, dacă veniturile imobilului sunt abia suficiente pentru a acoperi ratele, nu avem nici o dificultate. Creditorii din rang inferior, n'au nici un interes la aceste venituri. Dar dacă veniturile imobilului întrec anuitățile datorite creditului, cum era în speța judecată de Curte, ce se va întâmpla? Creditorii urmăritori, ca și cei neurmăritori, au tot interesul ca veniturile imobilului, să se stringă pentru a mări garanția creanțelor lor și atunci întrebarea este: Ce se va face cu prisosul de venituri peste ratele creditului? Legea specială a creditului în art. 58 spune că achitându-se anuitățile, tesaurul public, cheltuielile de punere în posesie și cele de administrațiune a imobilului, restul, dacă va fi, *se va da debitorului.*

Dacă ar fi să se aplice acest articol, în litera lui de sigur că s'ar atinge interesele celor-l'alți creditori și ar fi chiar o călcare a principiului că tot avutul debitorului e o garanție pentru creditor.

În adevăr, ce ar mai însemna acest principiu, dacă s'ar permite prin legi speciale ca debitorul să poată dispune de avutul său în detrimentul creditorilor? Cu toate acestea, în lege stă scris că restul se va da debitorului. De sigur însă, că legiuitorul s'a ocupat de ceia-ce se întâmplă mai des, adică de cazul în care nu mai sunt alți creditori și atunci, fără îndoială și-a zis că dacă societatea este îndestulată și mai rămâne un rest din venituri se va da debitorului.

Dacă sunt însă și alți creditori, atunci se va urma după dreptul comun.

Legiuitorul edictând legea creditelor la 1873, a voit să creeze un privilegiu în favoarea acestor societăți și le a acordat să se plătească cu preferință înaintea altor creditori; dar n'a înțeles cituși de puțin că să creeze un privilegiu și în favoarea debitorului, dându-i dreptul să sustragă veniturile imobilului de sub gagiul creditorilor. Această interpretare este cu atât mai adevărată cu cât s'ar părea extra-ordinar ca atunci când creditul nu e pus în posesia imobilului, debitorul să garanteze pe cei-l'alți creditori cu veniturile imobilului, iar, când imobilul se află în posesia creditului, aceleași venituri să numai constituie gagiul creditorilor celor-l'alți.

Prin urmare, atunci când va mai rămâne un rest din venituri, după ce creditul a fost îndestulat, se va face următoarea distincțiune:

Este imobilul afectat numai la credit? Restul va aparține debitorului.

Dacă din contră, mai sunt și alți creditori, restul din venituri va trebui să garanteze pe aceșii creditori, fie ei urmăritori sau numai înscrisi.

Aceasta este, credem, interpretarea cea mai justă ce se poate da art. 58 din legea Creditelor.

Care va fi însă consecința unei asemenea interpretări? Sau mai bine: presupunind că ne găsim în ipoteza în care mai sunt și alți creditori și că societatea creditului fiind în posesia imobilului s'a îndestulat de anuitățile datorite și a mai rămas un rest; cum se va repartisa acel rest? Cum va garanta el pe cei-l'alți creditori?

Problema a fost pusă înaintea Curței sub o altă formă: creditorii urmăritori sau înscrisi, pot cere și ei numirea unui conservator, de și societatea este pusă deja în posesia imobilului? Și la această cestiune, curtea răspunde negativ, pe motiv că *o dată creditul trimis în posesiunea imobilului, nu se mai poate concepe ca altă persoană să fie trimisă și ea în posesia aceluși imobil. Nu se poate—zice Curtea—ca două persoane să administreze într'un mod concomitent și rival același imobil.*

Curtea, are perfectă dreptate și în drept și în fapt. În drept, pentru că o dată posesiunea acordată unui creditor, imobilul numai poate fi susceptibil de o nouă posesiune decurgând din aceleași drepturi, dar cu interese contrarii.

În fapt, pentru că creditorii având interese contrarii, administrarea imobilului ar deveni imposibilă. Aceasta, în afară de cheltuielile cari ar necesita două administrații deosebite, cheltuieli cari ar fi păgubitoare pentru debitor, dar și în detrimentul creditorilor.

Ceia-ce nu admit însă, este faptul creditului de a deține prisosul din venituri.

Ce îndrituște pe credit să facă această reținere? Înțeleg, ca atunci când creditul este pus în posesia imobilului, el singur fără intervenirea vre-unui alt creditor să perceapă veniturile, să se plătească cu preferință de ratele datorite de cheltuieli, dobinzi etc., pentru că așa 'i dă dreptul legea sa specială; dar nu înțeleg, că dacă există un prisos din venit, acel prisos să 'l reție și să dispună după plac de dînsul, fără să ție nici o socoteală de cei-l'alți creditori.

Cînd creditul este singur creditor, poate face ori-ce cu debitorul său, el lucrează în contul și pe socoteala sa; cînd sunt însă și alți creditori înscrisi asupra imobilului, atunci o dată luată posesiunea aceluși imobil, trebuie să lucreze în interesul său în primul rînd, dar și în interesul celor-l'alți creditori.

Posesiunea și administrarea imobilului, 'l asimilează cu conservatorul prevăzut de legea de procedură și ca atare el reprezintă pe toți cei-l'alți creditori, de unde obligația de a consemna prisosul din venit, în contul creditorilor.

Și nu se poate pretinde că legea specială a

creditului l' scutește de această obligație, pentru că acea lege nu face nici o diferență între creditorul credit și cei-l'alți creditori. Aceleași reguli generale guvernează și pe unul ca și pe cei-l'alți dintre creditori. Numai atunci cind creditul intră în conflict cu alți creditori, și numai în cit privește plata, el este preferat pentru ratele sale; în cele l'alte raporturi dintre creditori, se urmează dreptul comun.

În adevăr, legiuitorul de ia 1873, a avut un singur gînd să asigure cit mai bine și cit mai mult creanțele creditelor funciare urbane și rurale și în vederea acestei asigurări i-a acordat oare-cari avantagii cu derogatie la dreptul comun; dar nici o dată n'a avut în intențiunea sa, să meargă cu protecțiunea pînă acolo în cit să transforme aceste instituții în niște factori spoliatori pentru cei-l'alți creditori. Un asemenea privilegiu, n'ar fi fost nici în interesul societăților ca instituție de credit, nici în interesul creditului în genere. Prin urmare dar, societățile de credit nu pot fi sustrate de la obligațiunile pe cari le-ar avea un alt creditor ordinar, cind s'ar pune el în posesia imobilului pentru stringerea veniturilor sau un conservator după cererea creditorului. Și într'un caz și în cel-l'alt, articolele din Pr. civilă referitoare la obligațiunile conservatorului, sunt aplicabile; adică, societatea de credit va fi obligată, ca ori-ce conservator, se depună la Casa de Depuneri, în contul și pentru creditori, *prisosul* din venituri; pentru că, încă o dată, legea sa specială nu l' dă dreptul să reție acel prisos și atunci se aplică dreptul comun, care obligă la depunerea sumei pentru cei în drept. Cu alte vorbe: Legea specială se aplică numai în cit privește plata anuităților, iar pentru rest se aplică dreptul comun.

Se poate întimpla, ca societatea să pretindă că nu există nici un prisos și să fie nevoie de o verificare a socotelilor. Într'un asemenea caz se va aplica, de sigur, art. 59 din legea creditelor care trimite afacerea în judecarea arbitrilor. Dar aceasta este o cestiune cu totul secundară. Noi presupunem cazul în care societatea însăși, recunoaște că este un prisos din venituri fără să fie nevoie de nici o dare de socotelii. Într'un asemenea caz cred că nu e nevoie ca creditorii să facă poprire în mîna creditului, cum zice Curtea, ci creditul este obligat că consemneze prisosul de venituri în comptul urmării. A reține mai departe acel prisos, este a deține o sumă fără cauză, pentru că ea aparține celor-l'alți creditori, sau cel puțin garantează creanțele lor și cind prin fapta sa creditul face să dispară acea sumă fie că ar da-o debitorului, fie că ar face ori-ce altă întrebuintare cu dînsa, neautorizat de tribunalul care i a

acordat posesiunea, se expune și e pasibil de daune față de cei-l'alți creditori.

O asemenea cerere de daune, cred că ar avea șansă înainte Tribunalului și ar fi nu numai foarte justificată, dar pînă la oare-care punct și moralisătoare pentru societățile de credit cari, în unele cazuri, abuzează de drepturile acordate de lege. Așa, cunosc cazuri unde creditul urban pus în posesia unei case ce producea un venit aproape de două ori mai mult de cit anuitățile sale, încasa aceste anuități și punea în socoteala debitorului dobinzi de întîrziere cari treceau de una mie lei și întîrzierea în încasări era din vina însăși a creditului care acorda termene de plată unora dintre locatari iar altora nici nu se derangia să le ceară.

Aceasta se chiamă abuz și credem că administrația superioară a Creditelor, va căuta să remedieze lucrul.

I. N. Cesărescu

Toasturile ridicate la banchetul „Cercului Juridic“

Conform promisiunii date în numărul trecut, publicăm astăzi câte-va din toasturile rostite la banchetul «Cercului Juridic» din Ploești.

Primul toast a fost al D-lui G. Negulescu, distins avocat, membru al *Cercului* și fost Prefect al Județului Prahova.

D-sa s'a exprimat în următorii termeni:

Domnilor, sunt ani de zile, de când d-l Dimitrie Alexandresco, distinsul nostru juriconsult, cu profundele cunoștințe de drept ce posedă și cu munca uriașă, ce desfășoară, ne-a dat Comentariul aproape complect ale Codului civil; mai sunt cite-va volume de apărut, pe care le așteptăm cu nerăbdare și atunci vom avea complectă această operă, care formează una din pietrele prețioase al mândriei noastre naționale.

Glasson, Decanul facultății de drept din Paris, în discursul pronunțat cu ocazia centenarului Codului Napoleon, a arătat dificultățile aproape de neînvins, ce întîmpină juriconsultul ce și propune a face comentariul Codului civil. Mare parte din aceia ce au încercat această lucrare uriașă, sau numai o parte din Codul civil, nu au putut termina operile lor. Așa, Toullier, Proudhon, Marcadé, Demante, Demolombe, Valette și alții.

Cu acea ocazie, Glasson, mai spunea, că Blondeau, fost decan al facultății de drept din Paris, dîndu-și socoteala de acele mari dificultăți, a imaginat un sistem cu totul original: adică de a începe cu sfîrșitul și a termina cu începutul. Cereți, zice Glasson, într'o librărie de jurisprudențe tratatul lui Blondeau despre «Separație de patrimoniu» și veți constata că el începe cu pag. 473.

Autorul trebuia să publice și cele 472 pag. omise. N'a putut însă să le completeze și el n'a fost deci mai fericit ca cei-l'alți, căci deși a terminat lucrare, însă n'a început-o.

Urăm din toată inima ca D-l Alexandresco, care a început lucrarea sa, să o termine cu bine, pentru folosul nostru și al urmașilor noștri.

Mulțumesc d-lui Alexandresco în numele Cercului juridic, pentru cînslea și plăcerea ce ne-a făcut, venind între noi,

Prezența d sale aci este nu numai un act de curtenie, dar este și nu indemn puternic pentru tinerii mei confrați cari au înființat «Cercul juridic».

Aceleași mulțumiri amicale le adresez confratilor noștri din București cari au răspuns invitației Cercului și cari cu dreptul și cu condeiul muncesc pentru progresul științei juridice și pentru ridicarea prestigiului corpului nostru al avocaților.

Domnilor, vă declar că sunt partisan al cercurilor juridice; și meritul D-v, iubiți membrii ai Cercului, nu este atât de mare că ați luat inițiativa înființării acestui Cerc, căci asemenea mișcări s'au mai făcut; dar va fi mare acest merit dacă perseverența D v va face ca în spiritul fie cărui avocat să pătrundă utilitatea acestui Cerc și fie care să considere ca o datorie profesională participarea efectivă la toate discuțiile și conferințele Cercului.

Asociația D v să prezintă cu un caracter de prosperitate și acest lucru mă bucură. D-v ați înființat un centru de activitate, de discuții cuviincioase și exerciții intelectuale folositoare și oneste, unde dispar invidia și ințiriga cari în viața publică ridică atâtea bariere între oameni.

D-v dovedeți ceea ce poate face forța voștrilor unite, când este condusă de gândire înțeleaptă. Și forța D-v este cu atât mai mare, unind cu cea mai complectă desinteresare îndoitul furnec al tinereții pe care o aveți și al științei pe care o posedați.

Această idee începută azi, sper că se va continua și se va impune mâine. Vă doresc la toți viață lungă și perseverență pentru a continua cu același dor de muncă, ca cel de azi, opera începută.

* * *

Toastul D-lui Nicolae I. Titulescu

Domnilor,

Incep prin a vă mulțumi, în numele Comitetului de redacție a Curierului Judiciar pentru grațioasa D-voastră invitație precum și pentru ospitalitatea adevărat românească, ce ne-ați acordat.

Reuniunea noastră de astă seară are un dublu scop: sărbătorirea jurisconsultului român, profesor de Iași, D-l D. Alexandresco; sărbătorirea înființării Cercului Juridic din Ploești.

Din ambele puncte de vedere, ziua de astă zi va rămâne memorabilă în analele noastre juridice.

În adevăr, știința dreptului are nevoie pentru a se forma și progresa de uniunea a două elemente: individualității, cari să creeze ideea; un mediu, propice dezvoltării ideii.

Cred că nimeni nu va contesta că până la D-l D. Alexandresco, individualități române nu am avut în materie juridică. Opera Decanului de Iași se poate asemăna în această privință cu aceea a lui Pothier.

Ca Pothier în Franța, d-l Alexandresco e primul în România, care ne-a dat o sinteză a dreptului civil sub care trăim.

Meritul său capital e însă faptul că a putut scrie, fără să se descurajeze, de lipsa mediului; și mai mult: în potriva regulii care vrea ca individul să fie determinat de mediu, d sa lă să determine, sau mai exact: la creat.

Cercul Juridic e o dovadă că un mediu juridic român începe a se forma.

De aci înainte avem deci ambele elemente necesare propășirii științei, căreia sacrificăm mai toți Români.

Fericit de constatarea ce banchetul de azi mi-a permis a face, beau în sănătatea d-lui Alexandresco, creatorul ideii juridice române, beau în sănătatea Cercului Juridic, inițiatorul unui mediu juridic român.

După toastul său viu aplaudat, d-l Titulescu a dat citire telegramelor d-lor Dissescu și Benișache.

* * *

TOASTUL D-LUI NICOLAE M. PÂRVULESCU

Domnilor,

Sunt acum 10 sau 11 luni de zile, cind un număr de cinci persoane, — magistrați și avocați — am pus bazele actualului

«Cerc juridic». De atunci și pînă astă-zi, numărul membrilor a crescut mereu, ajungând să intrupez aproape întreagă avocatură și magistratură din Prahova.

Frumoasele rezultate ale acestui cerc sunt destul de îmbucurătoare pentru noi și cele 12 conferințe ținute pînă acum sunt martore între a justifica aceste rezultate. Eu personal, ca unul din inițiatorii și fondatorii acestui cerc, nu știu cum ași putea exprima satisfacția sufletească ce am astă-zi, cind văl că ideea de odinioară a devenit realitate și că numărul mic al membrilor fondatori s'a sporit prin aderările posteroare la acest cerc.

Permiteți-mi dar, ca să beau primul pahar, ce am în fața-mi, în sănătatea celui de al 13-lea conferențiar, d-l D. Alexandresco, iubitul și savantul profesor ieșan, care cu desinteresare extremă, a bine-voi să răspundă afirmativ la invitațiunea ce i s'a făcut de a ține o conferință în folosul cercului nostru.

Aducându-i cea mai căldureasă mulțumire, să-i urăm ca Dumnezeu să-i conserve viața încă mulți ani, spre a putea contribui și mai departe întru apărarea dreptății și adevărului și a servi tuturor drept model de muncă, studii și desinteres.

Să trăiască!

* * *

Toastul d-lui avocat C. Radianu

Una din călăuzele tinerilor avocați în deslegarea grelelor dificultăți ce prezintă dreptul, este «Curierul Judiciar». În această tribună, al cărui succes este desăvârșit pe arena juridică, am găsit, îmi amintesc, o dare de seamă scrisă de ilustrul profesor d-l D. Alexandresco la o lucrare franceză asupra feminismului francez.

Cestiunea feminismului e mare, e importantă; ea nu are la noi, pe terenul juridic, un mai mare aprig apărător. E și natural, Domnilor; în societate, mai ales pe ntru juristi, acei ce se ocupă cu rostul și mersul societății omenești în trecut și viitor nu e de cât un merit mai mult, pentru o capacitate ca a d-lui D. Alexandresco să îmbrățișeze și să apere cu atâta căldură și chestiunea feminismului.

Onoare și urări de sănătate acestui înaintaș al înaintașilor ideii pe terenul social.

Să trăiască!

La acest toast, d-l D. Alexandresco, în cuvinte foarte bine simțite, a răspuns, bînd în sănătatea femeii române care, prin menirea ei și educația ce trebuie să primească, va contribui, de bună seamă, la rădicarea neamului românesc.

* * *

TOASTUL D-LUI AVOCAT C. PETRESCU

Domnilor,

În numele tineretului din care fac parte, ridic paharul în sănătatea a două persoane, care neîntrerupt au luptat cu jafra și cuvîntul la ridicarea nivelului intelectual și moral al avocaților; aceste două persoane sunt d-nii: Vladimir Athanasovici, prim redactor al ziarului Dreptul și Toneanu, un bun comentator al Codului comercial. Deși absenți au participat cu dragă inimă la serbarea noastră, cel d'înțiu prin telegrama ce a adresat Cercului juridic, iar cel'alt, prin frumoasa scrisoare căreia i-a dat citire amicului meu Pârvulescu.

Le dorim din suflet viață lungă și prosperă pentru a aduce și în viitor, științei juridice, prețiosul lor sprijin.

Anunțăm că Tabla de materii pe 1904 s'a terminat de imprimat și că am aranjat ca pe ziua de 18 cor. să începem distribuția ei tuturor acelor cari se vor găsi la corent cu plata abonamentelor.